

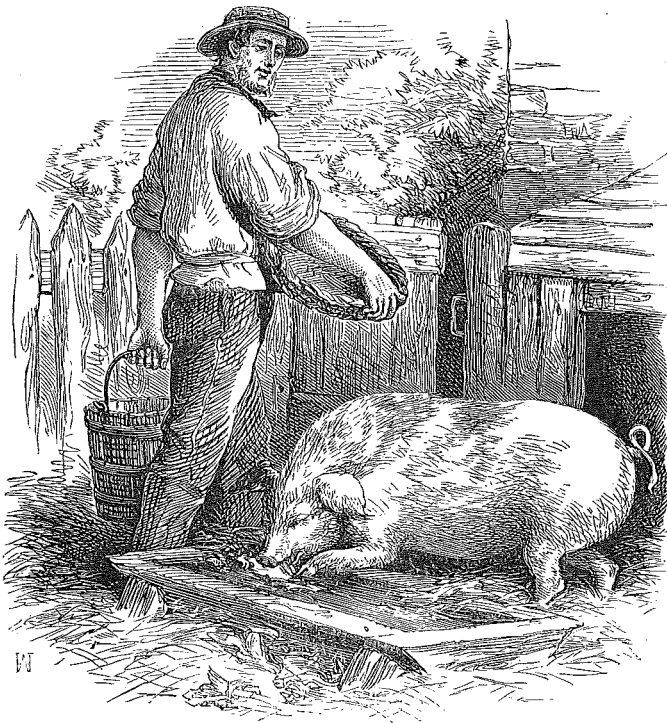
Børne Bland

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 12

21de marts. 1897.

23de aarg.

Grisen faar mad.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

De unge korsfarere.

(Fortsættelse.)

Snart stod han inde i en lang sal, hvor der var dækket et bord. Langs væggene stod bænte, der tildels var bedækket med skind af vilde dyr, og væggene var behængte med vaaben og jagtsmykker.

Bertel bad sin gæst at sidde ned og vente, til hans mor kom tilbage; hun var gaaet med Helvig ind i Balborgs kammer.

Ikke længe efter kom fru Maria — saa hed ridderens hustru — ind; hun hilste venlig paa Otto og tog ham i haanden.

„Balborgs stygge hund har desværre bidt dig, hører jeg“, sagde hun. „Det bedrøber mig meget. Lad mig ligesaa godt straks faa se saaret. Kom og følg med ind i kammeret; der har jeg alt det nødvendige til at forbinde armen.“

„Tak, ædle frue“, svarte Otto med et høflig buk.

„Du er en ridder søn, kan jeg se“, sagde borgfruen.

„Min søster og jeg er hjemløse fremmede, ædle frue“, var svaret. Det var tydeligt, at han helst ikke vilde give nærmere besked for det første.

Derpaa fulgte han med den venlige frue, som derpaa atter vaskede saaret, lagde noget lægende salve paa og forbandt det.

„Du maa holde armen i ro en tid“, sagde hun, „og vær forsigtig, saa du ikke faar saarfeber. Den slemme hund har bidt dig stygt — jeg forstaar ikke, at du ikke kunde holde den fra dig med stoffen din.“

En stærk rødme steg op i Ottos ansigt. „Maasse jeg havde kunnet det, hvis jeg ikke havde sovet saa tungt, dengang hunden styrtede sig over mig, da jeg kunde samle mig, havde den rasende hund allerede bidt mig,

og da jeg laa paa marken, havde jeg uanstelig nok for at forsvare mig mod den.“

„Ja, det var rigtig en sørgelig historie“, sagde fru Maria medlidende. „I maa ialfald blive her et par dage, indtil saaret er læget en del. Sæt dig nu ned. Bertel skal komme og sige dig til, naar maden er færdig.“

„Kan jeg ikke heller faa komme ind til min lille søster; hun er saa bange, naar hun bare ser sig omgivet af fremmede ansigter.“

„Jo, du skal straks faa komme ind til hende“, var det venlige svar, „men jeg vil først lade hende faa et varmt bad; det vil virke bederkrægende paa hendes stive fødder og faare ben.“

Da fruen vilde gaa op til Balborgs værelse fandt hun imidlertid til sin forbauselse det fremmede barn sidde grædende paa Bertels knæ midt i trappen, som førte op til bygningens anden etage. Gutten søgte paa enhver mulig maade at trøste det grædende barn, som han holdt i sine arme.

„Men hvor er Julla, som jeg bad passe barnet?“ spurgte fru Maria misfornøjet.

„Hun er oppe i Balborgs værelse. Barneet rømte fra hende for at lede efter sin bror. Se hvorledes hendes nøgne fødder bløder! Jeg mødte hende her i trappen og tog og holdt hende, indtil du kom. Nu maa du ikke græde, Helvig“, sagde han og vendte sig atter mod pigen, „nu skal min mor gjøre dine ben friske igjen, og Otto kommer snart til dig.“

Fru Maria talte venlig til det stakkars barn og bar hende op i kammeret, hvor Julla allerede havde badebandet istand. Helvig holdt op at græde, da fruen tog hende. Stille, men bleg fandt hun sig i alt, hvad den venlige dame gjorde med hende, og det varede ikke længe, før hendes lille trætte legeme kunde hvile under en ren, blød seng med hvide lagener; men hendes øine var stadig rettede mod døren, hun længtes saa efter Otto, som man havde lobet snart skulde komme til hende, og da han endelig traadte ind ad døren, udstødte hun et fryderaab og strakte armene imod ham.

Nu kom Balborg med en kop melk hen til hendes seng, men Helvig rystede paa hovedet, hun vilde hellere have vand.

„Nei, Helvig“, sagde Otto, „du skal drikke melken; det har du meget bedre af. Drik den nu! Og saa skal du se, at du snart

sobner, og naar du atter vaagner, er du sikkert meget bedre."

Fru Maria saa, hvor vanskelig de to søsøende havde for at skilles, og spurgte derfor, om hun skulde faa bragt noget mad op til Otto, saa han kunde slippe at gaa fra sin søster.

"Stal ikke jeg gaa efter den", sagde Valborg.

"Nei, det er bedst, en af tjenestepigerne gjør det", sagde moderen og gav et bink til sin datter, at hun skulde følge med ud.

Snart efter sad familien samlet omkring bordet nebe i den før nævnte sal og spiste. Ogsaa faderen var kommet ind. Valborg var meget ivrig med at fortælle ham dagens begivenheder. Bertel hørte taus paa hende mens Albert, den yngre bror, kom med det ene spørgsmaal efter det andet; han var meget ivrig for at faa vide alt muligt om de unge gæster, som var kommet til borgen, og han begyndte straks at gjette paa, hvem de vel kunde være.

Da de havde spist, bad faderen Albert at gaa ovenpaa og hente den fremmede gut ned. Otto fulgte øieblikkelig opfordringen og kom ned for at hilse paa ridder Gerlaak. Albert og Valborg blev siddende og lytte til samtalen; men Bertel gik ud. Han sølte sig tilovers som saa ofte og gik ud for at arbejde paa marken; han var bedrøvet; med smerte tænkte han paa, hvor herligt det vilde være, hvis hans søskende var ligesaa glad i ham, som lille Helvig var i Otto. Men han sølte, hvor dum og kloftet han var — han syntes, han passede bedst ude paa marken, og sukken gik han afsted for at skjære bønne-stænger til haven. Tjenerne havde andet arbejde, og det var et arbejde, som maatte gjøres, inden moderen næste dag skulde stille i haven.

Da han kom tilbage fra sit arbejde, varm og hed, fandt han sine søskende siddende sammen paa bænken under det store linde træ. De saa meget alvorlige ud. Mod sedvane gik han hen til dem. Han vilde spørge, hvorledes det stod til med Helvig. Men før han havde faaet sagt et ord, raabte Valborg bebreidende mod ham: "Nei hvor skidden og støvet du er! Det er bedst, du faar nogle andre klæder paa, hvis du vil spise sammen med os."

Valborg tænkte ikke over, hvorledes hun kræntede den arbeidsomme, alvorlige bror

med disse ord. Bertel fik ikke frem sit spørgsmaal; han fastede et blik paa sin dragt og maatte indrømme, at han i sine arbejdsklæder ikke passede ved siden af den fine Albert. Med sønnet hoved gik han videre og var ikke kommen langt, før han hørte Albert hviske til søsteren: "Det er virkelig en tarvelig fyr — det skulde ingen kunne se paa ham, at han er en riddersøn."

Disse ord kræntede Bertel meget dybt. Han blev et øieblik staaende og havde lyst til at styrte sig over Albert og prygle ham gjennem. Men med møie lykkedes det ham at betvinge sig. Han bed tænderne i læberne, og med hede, brændende øine gik han ind.

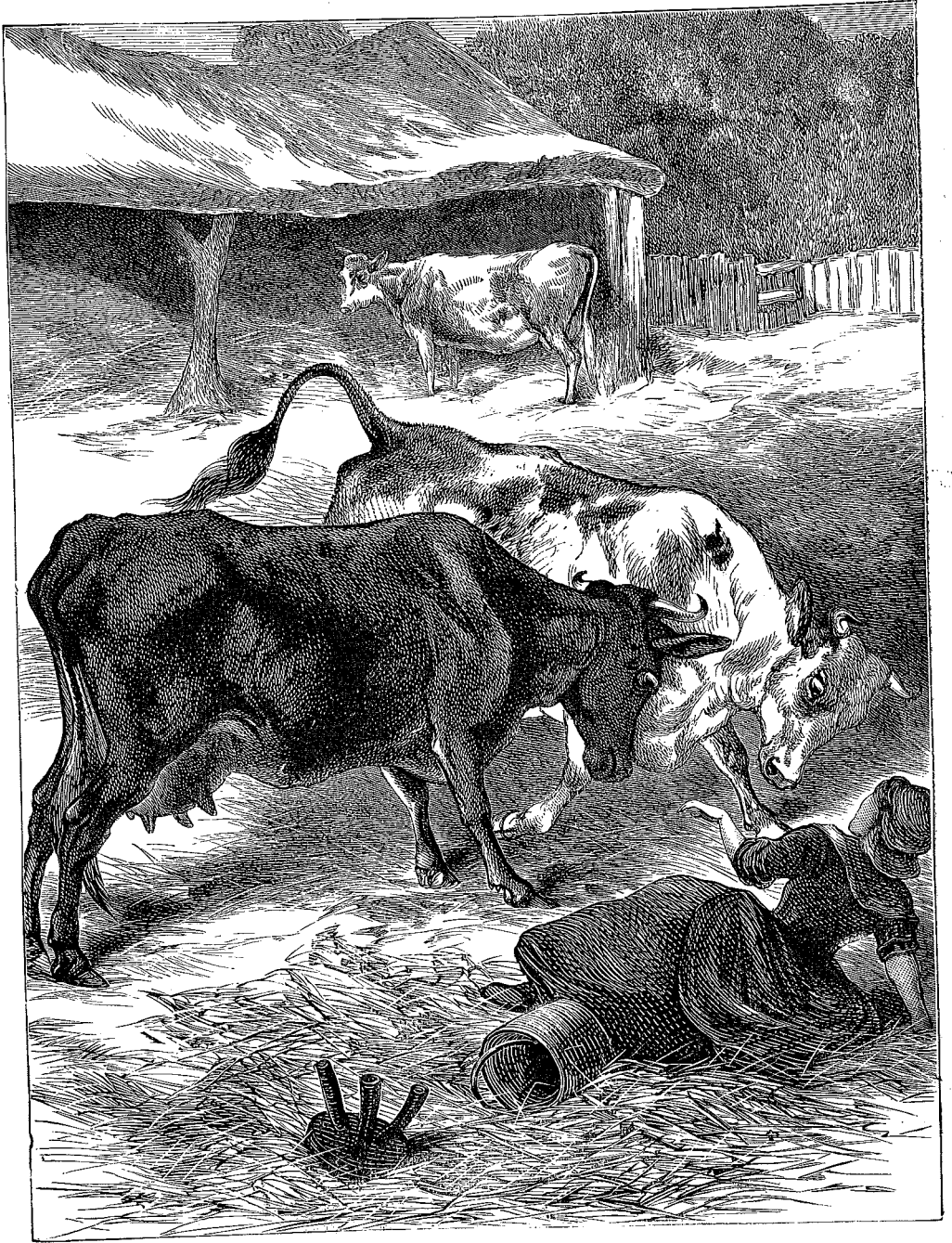
Det var idag rigtig en ulykkesdag for ham. I gangen mødte han faderen, der straks lagde merke til hans mørke pande og sure miner og sagde:

"Skal du da aldrig lære at vise et venligt ansigt. Det er virkelig kjedelig at se, hvor grættet du kan se ud! Gaa ned i stalden og se til Svarten; den er faldt og har skadet sit ene knæ."

Uden at svare et ord gjorde Bertel, som faderen sagde, og gik ned i stalden og lagde kolde omslag om hestens ben; han blev der, mens de andre spiste til aftens, og først da hans mor sendte bud efter ham, gik han op for at faa sig lidt mad; men heller ikke da gik han ind, men spiste sit maaltid staaende i kjøkkenet. Ger fik han vide, at Helvig var syg og laa i feber. Dette gav hans bitre tanker en anden retning; sagte gik han op ad trapperne og bankede paa døren til det værelse, hvori den syge pige laa, for at faa tale med sin mor og høre, hvorledes det stod til.

Moderen aabnede selv døren. Hun saa straks, at hendes ældste søn atter havde haft en tung dag. Hun strøg venlig sin haand over hans varme pande; men trøste ham kunde hun ikke, da han aldrig talte om, hvad der trykkede ham, og hun ikke kjendte til hans forger. Ulykkelig den unge, som vil betro sig til sin mor og aabne sit hjerte for hende; ingen kan trøste som hun! Men dette havde Bertel aldrig gjort, og moderen havde ingen forstaaelse af, hvilket daarligt forhold der var mellem Bertel og hans søskende, og hvorledes dette trykkede Bertel, som i grunden trods sine svagheder var den mindst egentjærlige af dem.

"Det er ikke rart med barnet", sagde

Ro, der forsvaret sin fæpige.

Hort.

moderen, da hun saa sønnens spørgende blik, hun taler i vildelse, og jeg er bange for, at hun vil faa en urolig nat."

"Mor", sagde Bertel efter et øieblikks betænkning, "lad hende ikke vandre videre med Otto, selv om hun bliver frisk igjen. Lad hende blive hos os!"

Moderen blev hindret i at svare ved et angstsfrig fra den syge. Hun skyndte sig hen til hendes seng, og Bertel forlod værelset.

* * *

Otto kunde for det første ikke tænke paa at rejse videre. Hans saarede arm bedredes nok hurtig; men hans søster laa i heftig feber, og først den niende dag kunde man merke spor til nogen bedring. Otto var stadig hos hende og hjalp taalmodig til med at vaage over hende. Den nat, da det syge barn var aller daarligst, og fru Maria havde lidet haab om, at hun skulde opleve morgendagen, havde Otto aabnet sit hjerte og fortalt altsammen for den venlige ridderfrue. Denne havde forøvrigt allerede af Helvigs tale under febervildelsen kunnet gjette sig til meget deraf.

Otto og Helvig havde det foregaaende aar mistet sin mor, og grebet af smerte over hendes død havde deres far taget korset og var reist afsted til det hellige land. En flegtning havde lobet at overtage tilshynet med hans børn og hans ridderborg og alt, hvad han eiede; men neppe var faderen reist, før der begyndte onde dage for de to børn; de blev haardt behandlede og havde det ikke stort bedre end tjenestefolk.

Men saa havde de tilfældigvis faaet vide, at masjer af børn baade fra Tyskland og Frankrig drog afsted til det hellige land for at ribe det ud af tyrkernes haand. De uskyldige smaa, mente man, vilde ved Guds hjælp kunne gjøre den gerning, som tusender af Europas tapreste riddere forgjæves havde forsøgt. Det var det saakaldte barnekors og i den første del af det 13de aarhundrede, der er noget af det bedrøveligste af alt, hvad middelalderens historie beretter om.

(Fortsættes.)

Et samvittigheds spørgsmål.

En af Nordamerikas største byer havde en dag i aaret 1887 en del prestes forsamlet sig for gjensidig at tjene hinanden med de erfaringer, som de hver for sig havde indhøstet i deres embedsførelse og paa sjælepleiens omraade.

Først fortalte en af dem, hvorledes han for nogle aftener siden havde haft besøg af en anset advokat, en erklæret fritænkter, der havde meddelt ham følgende hændelse af sit liv:

"Gaar lod jeg paa veien til banegaarden en liden støblepudsers børste mine støvler. Da knægten var færdig med den ene fod og skulde begynde paa den anden, saa han mig frimodigt op i ansigtet og spurgte: "Min herre, elsker De Gud?"

Jeg studsede lidt; et slikt spørgsmål var aldrig tidligere blevet rettet til mig af noget menneske, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare dertil. Jeg vidste ingen bedre udvei end at spørge gutten: "Hvorfor ønsker du at faa det at vide? Hvad kunde det nytte dig, om jeg elskede Gud?"

"O, det kunde bære mig en stor hjælp", svarte gutten; "thi dersom De elskede Gud, saa kunde De bede ham om at skaffe mig og min stakkars mor tag over hovedet. Det hus, som vi nu har boet i i saa mange aar, skal ribes ned, og vi ved slet ikke, hvor vi skal hen. Alle de leiligheder, som jeg har spurgt paa, er saa dyre, og i næste uge er vi maaste husvilde. Hvor skal vi da søge hen? Nu hørte jeg i morges en ung herre, hvis støvler jeg pudsede, sige til en anden, "Frygt ikke, du ved jo, at enhver, der elsker Gud, frimodigt kan henbende sig til ham i al sin nød og være sikker paa at blive hjulpen." Jeg spørger nu enhver herre, hvis støvler jeg pudser, om han elsker Gud; men endnu har jeg ingen truffet!"

Det var med en underlig, ukjendt følelse, jeg hørte paa den lille gut; men jeg kunde desværre ikke hjælpe ham. Jeg gav ham nogle penge og ikke videre, idet jeg trøstede ham med de Ord: "Henvend dig til en anden, min lille ven, men tab ikke modet; i en by som denne med en saadan mængde kirker, maa du let kunne finde et menneske, der elsker Gud."

Guttens spørgsmål havde dog gjort mere indtryk paa mig, end jeg i øieblikket troede,

der lød for mine øren, hvor jeg gik og stod, og hvad jeg end tog mig for; jeg kunde ikke atter glemme det. Jeg følte mig beskæmmet over ikke engang at vide saameget om Gud, at jeg kunde vise en saadan skaffars gut til rette. Hvorfor elskede jeg ikke Gud? Havde han nogenfinde bevist mig andet end godt? Guttens ord skaffede mig en sønløs nat, de dreb mig til kirke i morges og nu igjen i aften, trods alle de forretninger, der ventede paa mig, og nu driver de mig hen til Dem hr. pastor for at bede Dem hjælpe mig!"

Det var den første prests beretning, nu begyndte den anden:

"Hvor forunderligt det dog kan gaa; og saa jeg har haft besøg af en velhavende forretningsmand, som den samme lille skopudser har gjort et lignende spørgsmaal, — og desværre med samme resultat. Den overbevisning, at han ikke elskede, ja ikke engang rigtig kjendte Gud, havde gjort et saadant indtryk paa ham, at han blev fylt med en inderlig længsel efter Guds naade og sine synders forladelse. Han bad mig inderligt hjælpe sig at indhente det forsømte."

Nu fortalte en tredje prest, hvorledes den samme lille skopudser lørdag aften meget fildig havde ringet paa hans dør og bedet om at faa pastoren i tale. Han var meget nedslaaet og forknyt og fortalte mig med grædende stemme, hvorledes han den hele dag forgjæves havde søgt efter et menneske, der elskede Gud. Nu henimod aften havde en venlig herre sagt ham, at i dette hus boede en prest, der vistnok kunde hjælpe ham. Da presten havde talt en liden tid med ham og fortalt ham om Gud, udbroød gutten frimodigt og med et glædesstraalende ansigt: "Nu skal De have mange tak, min herre, nu tror jeg nok, at jeg kjender den kjære Gud saa godt, at jeg selv kan bede ham hjælpe mig. Hvor underligt, at han har elsket mig, saa længe jeg har været til."

"Gjerningen fulgte paa bekjendelsen", blev presten. "Jeg har aldrig hørt en mere barnlig og tillidsfuld bøn end den, der nu lød i mit studebærelse, og at den er naaet til Guds trone, tviler jeg ikke om og har endog nu bevis der for, idet den lille gut i morges var hos mig for at fortælle, at han og hans mor idag flytter ind i et lidet venligt hus, der for en meget billig leie er overladt dem udenfor byen. Han var saa taknemlig over den store hjælp, som den kjære

Gud havde ydet ham; og han vil vist ofte faa grund til at takke, nu da han har lært Gud at kjende.

Et tilskyndende eksempel.

Gladstone siger træffende, at raad gjør modløs, men eksempel tilskynder. Hvem er ikke bakt til højere livsmaal ved Chrysofostomus's eksempel, da han blev stebnet for den romerske kejser? Da han trueedes med forvisning, derjom han holdt fast paa den sande lære, svarte han: "Verden er min faders hus; du kan ikke forvise mig."

"Men jeg vil dræbe dig", sagde kejseren.

"Du kan ikke", sagde den heltemodige mand; "thi mit liv er skjult med Kristus i Gud."

"Jeg vil fratage dig dine skatte."

"Ja", var svaret. "For det første har jeg ingen, som du kjender til. Min skat er i himlen, og mit hjerte er der."

"Men jeg vil drive dig bort fra dine venner."

"Ikke saa", svarte Chrysofostomus. "Jeg har en ven i himlen, fra hvem du ikke kan skille mig. Jeg trods dig; der er intet, du kan gjøre, for at skade mig."

Følg mig!

In soldat i Ostindien, en sterk mand, der havde været en slagsbror og en kjæmpe var en skræl for sit kompagni. Han blev ombendt, og løben blev til et lam. Et par maaneder efter begyndte i messen nogle af dem, som tidligere havde været bange for ham, at latterliggjøre ham. En af dem slog en staal varm suppe over ham. Det hele kompagni saa til i aandeløs taus- hed og ventede, at fornærmeren mindst vilde blive slaaet fordærbet. Men efterat soldaten havde revet sin vest op og tørret sit skoldede bryst, vendte han sig om og sagde: "J, som kjender mig, ved, om jeg er bange for at gjengjælde denne behandling. Jeg er ikke bange; men jeg har lært af Kristus at være taalmodig. For hans skyld og fordi jeg bærer hans navn, straffer jeg ikke den mand, som har forhaanet og faaret mig."

Grisen faar mad.

[Se billedet.]

Grisen har faaet mad. Men grisen bliver sig selv lig! Se den sætter det ene ben op i truget, og snart kommer vel ogsaa det andet efter. Har I seet en gris spise, hender I nok til det.

Uf ja sliig en gris! Men det hender, at man bestylder smaagutter, ja endogsaa smaapiger for undertiden at ligne griser — ja naturligvis bare bitte lidt gran — lad os ikke sige mere, ellers kunde en eller anden blive vond paa os for alvor! Men har I kanske aldrig hørt det? Eller er det ikke saa, at det undertiden kan hende, at de søler med maden de ogsaa! Eller at de er stidne paa henderne, naar de skal spise! Dog det er naturligvis aldrig tilfældet med dig, min læser!

En ko forsvare sin sæpige.

[Se billedet.]

Atter et af de mange eksempler paa dyrenes taknemmelighed mod menneskene! Den unge pige sidder og melker; men medens hun sidder der, har en af de andre køer, der er „mandevond“, nærmet sig og vil stange til hende. Men da faar hun et uventet forsvær i den ko, som hun netop havde holdt paa at melke; hun faar derved tid til at reise sig og flygte ind og faa hjælp til at binde det forbitrede dyr.

Hjort.

[Med billedet.]

Hvillet vakkert dyr! Hvor kraftigt og skjønt bygget, hvilken ædel og stolt holdning! Og hvor smukt bærer den ikke sine prægtige horn!

Og ligesaa smukt som den er bygget, ligesaa let og sirlig er den, naar den bevæger sig, ikke mindst naar den flygter ifsomt afsted for at undgaa jægerens drøbende kugle. I bibelen nævnes oftere hjorten som billede paa hurtighed og livlighed; især omtales ofte hunddyret, der kaldes hind.

Hjorten kan ikke maale sig med sin sletning elgen i størrelse eller med renen i den nytte, den gjør mennesket; men i skjønhed overgaa den langt dem begge.

I vort land falder det ikke i manges lod at jage dette ædle vilde eller at smage dets kjød; og mangen en, som i en butik har kjøbt sig et par gode hjorteskind handsker, har aldrig seet en hjort. Den findes nemlig blot i endel af det vestlige Norge saaledes blandt andet i Romsdals amt. — Den er fredet en del af aaret, og man har aldrig lov til at skyde den, naar den træffes svømmende.

I en del af Mellemuropa er hjorten derimod almindelig, saaledes i Polen og forskellige dele af Østerrige. I Asien, især i Kaukasus, er den endnu hyppigere.

Oplysning paa gaader i nr. 10.

Den geogr. gaade: Amur, Køl
1. Arlangelst.
2. Malmø.
3. Ural.
4. Rhinen.

Talgaade: Holmestrand.

Gaadespørgsmaal: Ved at vende det om: 999.

Billedgaade.

faar
kat

E = = N

$\frac{10}{des}$ de O ve $\frac{N}{s}$ D